

tention borta. Premisserna har helt omlagts. De har omlagts på basis av sammansvärjelsebrevet. Det framhålles till en början i anknytning till bannbullorna, att herr Sten och hans i klagoskriften nämnda anhängare i flera år varit besmittade med kyrkans högsta bann och stått där »hårde och illhåtske» utinnan. De hade inga råd eller förmaningar akta eller taga velat varken av biskopar och prelater i riket eller av de särskilt tillförordnade påvliga domarna; i stället hade de trugat, förorättat och förargat dem, som ville hålla påvens lydriad, interdikt och bud. Detta är bakgrunden. Mot denna bakgrund ställes nu sammansvärjelsebrevet. Det tolkas såsom gällande alla de anklagade. Dessa senare hade med insegel och ed förbundet sig, att ärkebiskop Gustaf aldrig skulle komma till sin frihet och domkyrka igen och att hålla honom själv i evigt fångelse, därtill förpliktat sig att stå fast med varandra i samma okristliga förbund, evad bann eller interdikt där-efter kunde utgå från den romerska kurian. Villiga och oträngda hade de gjort allt och klarligen trätt från den romerska kyrkans lydriad. På denna grundval lades konklusionen. Domarna kunde efter den heliga kyrkans, kejsarens och Sveriges lag inte finna annat än att brottet var uppenbart kätteri och att både herr Sten och hans i klagoskriften nämnda tillhängare skulle för uppenbara kättare hållas och kallas.

På grundval av det bevismaterial, som samlats och sammanställt den föregående dagen, hade domstolen kommit till den slutsats, vilken hävdats i klagoskriften. Men domen, sententian, här som alltid i kätterimål inappellabel¹, var utan angivande av straff. Vad innebar detta?

Det var ett vanligt, nära nog ordinärt förhållande, att i domar över kättare inte upptogs de straff, som »*ipso iure*» inträdde med domarnas fällande: förmögenhetskonfiskation, andliga och världsliga ämbetens förlust, de efterkommandes diskvalifikation att bekläda dylika². I motsats härtill var

¹ c. 18. in VI:to. de hæret. V. 2.

² Jmfr Hinschius V, 489, och Molinier, *L'inquisition dans le midi de la France*, 429.